

og lærlingehjem fandtes der 31 ubesatte stillinger, medens 46 stillinger var besat med ukvalificeret personale. På grund af den korte tid, der har været til rådighed, har man ikke kunnet foretage en ny undersøgelse inden nærværende henvendelse.

Fællesrådet og sammenslutningen ønsker overfor udvalget at udtale, at man må anse det for absolut påkrævet, såfremt man ikke vil se standarden indenfor dansk børneforsorg synke i de kommende år, at der skabes sådanne lønvilkår for medarbejderne, at der vil kunne ske en naturlig tilgang af unge kvalificerede kræfter, der ønsker at tage dette arbejde op, og man mener her, at det på grund af de større krav, der stilles til personalets arbejdsevne, og de ulemper med hensyn til indskrænkninger i privatliv og mangel på adgang til ekstraintægter, som arbejdet medfører, er nødvendigt, at det læreruddannede personales lønninger ligger et stykke over folkeskolens. Man tillader sig med hensyn til forbedring af lønningerne at henvise til de af socialministeriet overfor finansministeriet fremsatte forslag til en forbedring af opdragelseshjemmenes lønforhold, der er aftrykt som bilag 11 (side 230—234), bilag 12 og underbilaget til sidstnævnte (side 238—245). Man må udtale sin dybeste beklagelse af, at disse forslag er blevet afvist af finansministeriet, fordi lønningsrådet ikke har kunnet godkende de fremsatte forslag for statsopdragelseshjemmenes vedkommende.

De af socialministeriet fremsatte forslag til regulering af lønningerne ved de private opdragelseshjem dækker ikke de krav, man fra medarbejdernes side mener at burde stille til en lønregulering; en betænkning herom er udarbejdet den 17. november 1948 og fremsendt til rigsdagen og socialministeren. Ved de i bilag 11 og 12 fremsatte forslag vil børneforsorgens medarbejdere være ringere stillet end særforsorgens medarbejdere, hvilket man står ganske uforstående overfor. Man anser imidlertid de af socialministeriet stillede forslag, der vil medføre en hårdt tiltrængt forbedring i de vilkår, som man i dag byder dem, og som må anses for ganske urimelige, for absolutte minimumskrav, der i nogen grad vil kunne afbøde en voksende bitterhed og skuffelse blandt personalet, en skuffelse, der er blevet større ved, at tildeling af lønningsanciennitet ved overgangen til lønordningen af 1946 på grund af modstand fra finansministeriets side først skete med virkning fra 1. april 1949, hvorved medarbejderne mistede 3 års anciennitet, der for mange var et stort økonomisk tab.

Hvad særlig angår den i bilagene 11 og 12 foreslåede forbedring af vederlaget til forstanderhustruerne for at forestå hjemmets husførelse og afdelingsledernes hustruer, tillader man sig at anføre, at man anser en forbedring på dette område for et simpelt retfærdighedskrav, idet samfundet ikke med billighed kan forlange, at hustruerne skal yde deres fulde arbejdsindsats for det ringe vederlag, der nu ydes. Man henviser i denne forbindelse til den betænkning, der blev afgivet af det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende lov nr. 53 af 27. februar 1949 om forøget offentlig støtte til de private anerkendte opdragelseshjem samt til de af landstingsmand Fledelius og landstingsmedlem fru Nikoline Winther under behandlingen af denne lov i landstinget fremsatte udtalelser. Man må dog anse den af socialministeriet foreslåede forhøjelse af inspektionstillæggene for utilstrækkelige til at gøre børneforsorgen konkurrencedygtig med folkeskolen, og for de øvrige medarbejderes vedkommende med hvad der bydes andre steder.

Man finder endvidere, at det er for snævert at begrænse lønklassen 3 120—4 800 kr. til lærere med seminarieuddannelse, idet der i denne lønklasse også bør kunne optages personer med en dermed fuldt ligestillet uddannelse, f. eks. teologisk embedseksamen. Man finder endvidere, at faglærerne er for dårligt placeret, idet de ingen muligheder har for advancement, men som regel bliver hele deres liv ved det samme opdragelseshjem, hvor de går ind i den faste stab af medarbejdere. Under hensyn til det ansvar, der påhviler dem dels som ledere af landbrug eller et værksteds forsvarlige økonomiske drift og dels som lærere for ofte meget vanskelige elever, foreslår man, at de efter 18 års tjeneste får et yderligere alderstillæg på 600 kr. og udnævnes til faglærere af 1. grad. Man vil også finde det rimeligt, om praktiske medhjælpere, der ofte bliver i deres stillinger hele livet uden at avancere, efter 18 års tjeneste får et yderligere alderstillæg på 480 kr. og udnævnes til assistenter af 1. grad.